

лѣмо блаженство за човѣка отъ това? Христосъ е казалъ: „Блажени чиститѣ по сърдце, защото тѣ ще видятъ Бога“. „Блажени кроткитѣ, защото тѣ ще наследятъ земята“. Да наследите земята, това значи, да влѣзете въ Царството Божие, въ царството на любовта. Любовта не седи въ противоречията на живота. Любовта е идеалъ, къмъ който всѣки се стреми. Тя има грижа за всички, на всички изобилно дава. Любовта е грънчарьтъ, който прави своитѣ форми, като ги излива въ стройни, красиви фигури. Грънчарь приготвилъ прѣстъ за грънцитѣ, но дойде дѣждь и я измие. Това е нещастие за него. Той може да е омѣсилъ прѣстъта, но дѣждьтъ я отнася — това е по-голѣмо нещастие. Той може да е изработилъ формитѣ си, но дѣждьтъ пакъ ги отнася — нещастieto е още по-голѣмо. Обаче, ако грънчарьтъ е успѣлъ да опеке грънцитѣ си и следъ това дойде бурята и дѣждьтъ и ги изпотроши, нещастieto му е много голѣмо. Какво трѣбва да направи грънчарьтъ, за да не го сполетява такова голѣмо нещастие? — Той трѣбва да раздава готовитѣ грънци. Щомъ грънцитѣ се опекатъ, трѣбва да се разпредѣлятъ правилно между хората, да се ползватъ отъ тѣхъ. Реално е само това, което може да се приложи и да задоволи всички хора. Нашитѣ мисли, чувства и желания трѣбва да се приложатъ, че и ние да бждемъ доволни, и окръжаващитѣ да бждатъ доволни. Този е идеалътъ, къмъ който